

Peygamberimiz (asm), Mekke dışında iman davasını yaymak için Taif'e gitti. Ancak Taifliler, Resulullahı çok kötü karşıladılar, alay ettiler, hakaretler ettiler ve "Burada ne işin var? Seni istemiyoruz!" diye kovdular. Şehrin serserileri, ellerine taşlar tutuşturulan çocuklar O'nu linç etmeye kalkıştılar.

Bu saldırılar sonucunda Peygamberimizin mübarek ayakları kan revan içinde kaldı. Zeyd bin Harise ise Efendimizi korumaya çalışırken başı yarıldı, her yanı kana bulanmıştı. Bu çetin şartlar altında Peygamberimiz oradan uzaklaştı.

Bir ağacın gölgesine çekildi, iki rekât namaz kıldı. Sonra ellerini kaldırarak Rabbine şu hazin duayı yaptı: "Yâ Rabbi! Kuvvet ve kudretimin en zayıf haliyle... Sana yalvarıyorum. Eğer Sana kızgın değilsen, başıma gelen eziyet ve gelen noe elam ve işkencelere aldırmam." Cebrail ve Dağlar Meleği şehri cezalandırmayı teklif ettiğinde ise, "Ben onların soylarından yalnız Allah'a ibadet edecek... imanlı bir neslin yetişeceğini ümit ediyorum." buyurdu.

Yolculuk Taif şehrineydi.
Amaç, onlara iyiliği ve
güzelliği fısıldamaktı.

Fakat Taif halkı, bu sese
kulaklarını kapattı. Anlamak
istemeditler.

Sözler yerine taşlarla cevap
verdiler. Gökyüzü bile bu üzücü
ana ağlamaklı bakıyordu.

A vineyard with green and yellowing leaves in the foreground, with a city skyline visible in the background under a dark, overcast sky.

Sığınacak sessiz bir bahçe
bulundu. Atılan taşlar bedeni
yorsa da kalbi yoramamıştı.

A dark, stormy sky with heavy, dark clouds and several bright lightning bolts striking down.

Gökyüzü gürledi. Dağlar, bu
haksızlığa karşı öfkeyle
titriyordu sanki.

A close-up of a large, green vine leaf with a small hole in it, set against a dark, stormy background.

Melekler, bu şehri cezalandırmak için bir
tek söz söz bekliyordu. Sadece tek bir söz.

Fakat beklenen ceza sözü
asla gelmedi. Onun kalbinde
kine yer yoktu.

O, ellerini açtı ve beddua etmek
yerine en güzel duayı fısıldadı.

Allah'ım, kavmimi affet...
Çünkü onlar bilmiyorlar.

Merhamet, o gün dağların
öfkesinden daha güçlüydü.

Zaman geçti. İyilik, savaş meydanlarında da sınanacaktı.

Uhud savaşında her şey ters gitmiş, zor anlar yaşanmıştı.

Yaşanan acılar karşısında bir dost, düşmanlara beddua edilmesini istedi.

Ya Resulallah!
Onlara beddua
etseniz...

Savaşın en acımasız anında bile o,
kimsenin kötülüğünü istemedi.

Kılıçların şingirtisi arasında yankılanan ses, yine şefkat doluydu.

*Ben lanetçi olarak
gönderilmedim. Ancak
rahmet olarak
gönderildim.*

O an, merhametin çelikten daha keskin bir kılıç olduğu anlaşıldı.

Yıllar sonra hakikat galip geldi. Mekke, barış ve huzur içinde fethedildi.

Ama geçmişte büyük düşmanlık yapan İkrime, korkusundan uzaklara kaçıyordu.

O, yaptığı kötülüklerin bir gün affedilebileceğine inanmıyordu.

Beni asla
bağışlamaz...

Fakat vicdanının sesi, ona ulaştı ve gerçeği anlattı.

İkrime şaşkındı. Kalbindeki buzlar ilk defa çatırdıyordu.

Titreyen adımlarla, af dilemek için geri dönüş yoluna girdi.

İkrime, büyük bir korku ve utançla içeri adımını attı.

Onu bekleyen şey bir ceza değil, sıcacık bir karşılamaydı.

Ey muhacir,
hoş geldin!

Bu sevgi dolu ses, İkrime'nin içindeki tüm karanlığı sildi süpürdü.

"Affetmek, insanı küçültmez,
aksine gökyüzü kadar yüceltirdi."

"...Allah, affeden bir kulunun ancak şerefini artırır..."

Taif'te atılan taşlar, Uhud'daki acılar ve
İkrime'nin kaçıışı... Hepsi aynı güçle yenilmişti.

Merhamet; taşı çiçeğe, düşmanı dosta
dönüştüren en büyük mucizeydi.

Bugün, bizler de kendi hayatımızda zorluklar yaşayabiliriz.

Bize kötü davrananlara öfkeyle değil, şefkatle karşılık vermeyi seçebiliriz.

Çünkü en güçlü insan, kalbinde sevgiyi ve affetmeyi barındırandır.

O'nun bıraktığı iz, merhametin
ve affetmenin ışıklı yoludur.

Merhamet, dünyayı aydınlatmak için bizim ellerimizde.

Şimdi sıra bizde. Bu yolda yürümeye, dünyayı güzelleştirmeye hazır mıyız?

